

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Deze week maar weer een beetje gemijmer over de herfst, dat gouden jaargetijde.

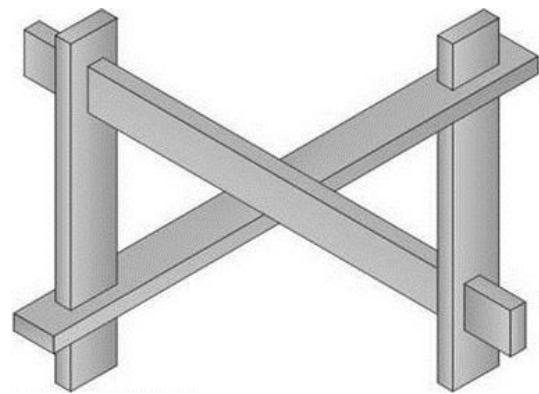

Het is herfst. Dus daarom deze week maar eens een van mijn schilderijen en een passend gedicht daarover.

Vrijdag de dertiende

Die hebben we dus weer gehad, die dag die ongeluk voorspelt. Bent u er veilig doorgekomen? Ooit vroeg een uitgever mij naar de oorsprong van het dit bijgeloof (*Alles over dertien, Strengolt 1993*). Na wat graaf- en spitwerk kon ik hem vertellen dat we voor die oorsprong naar een ver verleden terug moeten. Bij Coligny (Ain) werd een kalender van de Kelten opgegraven. In tegenstelling tot de Romeinen hielden zij vast aan de maankalender, vooral op de platteland. Daarbij was de dertiende dag van elke maand nog steeds getekend door het geloof dat je op die dag beter niets kon ondernemen. Zoiets als de christelijke zondag dus. Blijkbaar was die dag door de goden verdoemd.

Het oog bedriegt (5)

Een vreemde constructie

Je kon beter thuisblijven en niets doen. En dat bijgeloof zijn we door de eeuwen heen niet kwijt geraakt. Nog altijd lijkt het geloof van de Kelten niet uitgestorven.

En een herfstig sonnet

Het najaar waait zijn kleuren door het woud,
maar 't is geen bloei, dit late loze vlammen
van bomen die in winterwind verlammen.
Er gaat een zomer dood in roestend goud.

In zeven weken wordt een wereld oud
en als beslagen zilver staan de stammen
met aan hun voet de schimmel van de zwammen,
zuiverende stilte, huiverend koud.

Maar in hun sterven smeult het zachte gloeien
dat eenmaal, zoals altijd is geweest,
die takken flintergroen weer zullen bloeien.

Wist ik maar even zeker wat zal komen,
dan was die huivering niet zo gevreesd.
Een mens is minder zeker dan de bomen.